

Tommerup d. 21.02.2016

Kære Undervisningsminister Ellen trane Nørby og øvrige medlemmer af Børne- og Undervisningsudvalget.

Jeg skriver til dig i håb, om at du som et af dit partis ordførere på børne- og undervisningsområdet, vil være med til at se på mulighederne for at hjælpe elever på specialområdet. Jeg tror ikke altid, at I som ordførere er orienteret om hvad der reelt foregår i praksis på specialområdet. Et område, som, jeg mener, ofte bliver overset. I dette tilfælde, kunne man fristes til at sige, helt glemt.

Jeg er skoleleder på en intern skole, hvor vi har døgnanbragte unge med særlige behov og hvor de unge går i skole, så vi kan få indhentet de faglige, sociale og personlige mangler, som de unge har med sig fra de meget forskellige skoletilbud, familier og kommuner de kommer fra. De fleste unge vi har boende hos os er tidligt massivt omsorgssvigtede. Her taler vi ikke om manglende madpakker eller at forældrene ikke dukkede op til forældresamtalerne. Vi taler om stofmisbrug, forældres vold, forældres medicinering af barnet, seksuelt misbrug og børn som blev overladt til sig selv i 2 års alderen. Tidligt svigt har som vi alle ved mange følger, men dem vi oftest oplever er personforstyrrelser, mindreværd, ADHD, sociale problematikker, følelsesforstyrrelser og generelle indlæringsvanskeligheder. Mere end halvdelen af de børn vi modtager har en IQ på under 70 og flere langt under. Lav IQ er dog, efter min overbevisning ikke det samme som at der ikke er potentiale, langt fra. Vi skal bare turde finde kompetenceområderne og udvikle derfra. Vi er en skole, som har 5 erfarne lærere ansat til 10 elever. Vi har altid gået til eksamen på den lokale skole og eleverne har altid opnået gode resultater, så de, på deres niveau, kunne fortsætte livet og uddannelse på de bedst mulige betingelser. Vi har tidligere haft særligt fokus på fagene Dansk, Engelsk og Matematik, så eleverne kunne komme videre på teknisk skole, produktionsskole, STU eller i arbejde på en af de mange virksomheder, som vi har aftaler med. Eleverne fik oplevelse af at de også kunne noget og havde en berettigelse og opgaverne vi har løftet er vi stolte af.

Med de øgede krav, og jeg er enig i at man skal stile højt og ambitiøst på de unges vegne, om fuldt timetal og fuld fagrække og krav om deltagelse i nationale test, er eleverne så pressede, at de opgiver helt. Jeg kan faktisk godt forstå dem, men min opgave er at leve op til de krav og regler, som Undervisningsministeriet og skoletilsynet i kommunen kræver. De elever vi modtager fra kommunerne fra hele landet, er meget ødelagte personligt og socialt. De elever som vi modtager har, i mange tilfælde, ikke haft nævneværdig skolegang i deres hjemkommune og jeg har eksempel på elever, som ikke har fuldt skolegangen i 6 år inden ankomst hos os. De flestes faglige ståsted er 2. – 3. Klassesetrin i Dansk og Matematik. Tidligere har vi, ved intensivt arbejde, motivation, pædagogisk støtte, terapi og praktisk læringstilgang kunne få eleverne til eksamen og bestå dele af den ved 1 - 2 års skolearbejde. De er bange for det etablerede system og vi bruger derfor meget tid på at de ser skolen de skal til eksamen på og møde nogle af de lærere, som skal være deres censor.

Skolereformen har helt sikkert sine fordele og jeg er sikker på, at i den almindelige folkeskole, har reformen en berettigelse og, for mange børn, giver den dermed mulighed for at give et fagligt løft eller en spændende skoledag. Jeg oplever dog at reformen har haft en negativ effekt på de børn og unge, som også har vanskeligheder, som ligger ud over det faglige. Som jeg oplever det, er børnene faktisk blevet ringere stillet og de møder nogle krav, som de slet ikke er i stand til at indfri. Alle unge på Storskoven PAS-vurderes ved ankomst, så vi er ganske godt rustet til at vide, hvad de kan og hvad de har svært ved. Ønsker du at se hvad en PAS-vurdering indeholder, følg da følgende link. <http://nordicpas.dk>

Det letteste ville være at følge strømmen, distancere sig fra de unges virkelige problemer og bare udfylde elevplanerne, lade dem blive væk fra eksamen (i sidste ende er det jo deres afgørelse) og skrive sig ud af hvad skoletilsyn og Undervisningsministeriet skal bruge, for at holde min egen og deres ryg fri for videre tiltale. Det ville være ganske let og mange gør det allerede. Jeg er dog ikke gået ind i dette arbejde for at vende ryggen til og mener, at vi som samfund og fagpersoner har et ansvar, som flere instanser bestemt ikke har levet op til, i børnenes tidlige liv. Hvis alle havde levet op til ansvaret, var de vel ikke anbragt hos os??

Ved tilblivelsen af reformen var der mange gode hensigter fra alle involverede. Øget timetal + fuld fagrække = bedre faglige resultater, var intensionen (og jeg tvivler ikke på det var reelt ment fra alle). Sådan ser det bare ikke ud i virkeligheden. Et af de unges største problemer er, at de ikke har overblik. De er altså ikke i stand til at have fokus ret mange steder og deres evne til at fokusere er ganske lav. Dette set i en undervisnings situation, hvor der er flere elever i klasselokalet at forholde sig til, en dag hvor der er flere fag at forholde sig til, en uge som de ikke kan overskue, selv ved hjælp af personligt skema. De mange eksamener som skal udføres i slutningen af året, hvilket de heller ikke har et klart billede af inde i hovedet, da de fleste kæmper med at forstå følgevirkning og derfor skal have én ting ad gangen med rigtig mange gentagelser for at sikre, at det faglige stof hænger fast. Hvis det kombineres med et igangværende eller tidligere hashmisbrug (i de flestes tilfælde for overhovedet at holde livet ud), som bestemt ikke hjælper på hverken langtidshukommelse eller korttidshukommelse, så bliver det altså en svær opgave for de unge. Man lavede også en regel om at alle interne skoler skulle have mindst 10 elever indskrevet, hvilket er meget svært for eleverne at forholde sig til. Konstante forstyrrelser, set fra elevens synspunkt, da de har det så svært, at bare en stol flyttes i den anden ende af lokalet, skal man være på vagt eller se hvad der sker. Vi kom dog ud over denne regel ved at overtage en anden intern skole og dermed fordele eleverne på to matrikler, så de kunne få den ro til undervisning de har brug for. Men hvis der er krav om minimum 10 elever og de må befinde sig på to forskellige matrikler, giver reglen vel ikke nogen mening, for det var vel det sociale som var hensigten?

Vi har også et skoletilsyn, hvilket er rigtig godt, men som nærmest blev glemt i reformens tilblivelse. Alle var enige om, at der skulle føres tilsyn, hvilket jeg bestemt også er, så vi kan komme de brodne kar til livs, men den manual de skulle føre tilsyn efter, ankom halvandet år efter reformen. Det er altså først nu vi faktisk ved, hvad vi skal måles på og hvilke muligheder vi har for at hjælpe eleverne. Kunne man så ikke have ventet med at indføre reformen på specialområdet, hvis man alligevel ikke var klar? Tilsynet, som virkelig gør alt hvad de kan for at være sparringspartner og kontrollant på én og samme gang, har forskellige tilgange til opgaven, alt efter hvilken kommune de kommer fra. Der er altså stadig en stor forskel på hvilken kommune man

tilhører som intern skole. Jeg er stor tilhænger af tilsynet og så gerne at alle interne skoler fik anmeldte og uanmeldte besøg langt flere gange om året. De er vores og de unges eneste sikkerhed for, at de unge modtager den skolegang de har krav på, at de får alt den skolegang som de magter og at de interne skoler får den anerkendelse som de (i de fleste tilfælde) bør have. Jeg har det dog lidt svært med, at det er kommunerne, som placerer elever med særlige behov og problematikker, skal føre tilsyn med hinanden, når de som udgangspunkt, vel ikke har løftet opgaven selv? Med, som tidligere nævnt, seks års manglende skolegang, har man vel ikke løftet opgaven helt?

Jeg har nu været skoleleder på stedet i 3 år og undrer mig over kommunernes ansvarstagen på området. Jeg er med de over 25 elever, som har været hos os, kun blevet kontaktet af én hjemkommunes skoleafdeling. Jo, man betaler da for skolegangen, hvilket er mange penge, hvis ellers hjemkommune og den interne skoles hjemkommune kan blive enige om det. Jeg oplever det ikke som værende et ansvar man tager på sig, hvis kun én kommune viser interesse. Man kunne vel godt sætte krav om at hjemkommunen, ved en anbringelse, møder op med både en socialrådgiver som står for anbringelsen og en fra skoleafdelingen, som står for skolegangen. De to instanser taler i mange tilfælde slet ikke sammen og ofte møder vi krav fra socialrådgiverne, som slet ikke hænger sammen med lovgivningen på skoleområdet. Man kan dårligt forlange at alle socialrådgivere har indgående kendskab til folkeskoleloven, men det bør deres skoleafdeling vel have?

Ansvar for at vurdere, beslutte og støtte eleverne er flyttet fra skolelederen (men kun på de interne skoler) til det lokale PPR og den lokale skoleleder, som for sidstnævntes vedkommende ser og oplever eleverne i to timer to gange om året, når der er tilsyn. Hos disse to instanser skal vi søge om alle former for fritagelser til eksamen, fritagelse for fag, kortere skoletid og nationale test. Det giver ingen mening, at de fagpersoner, som er tættest på eleverne og som forestår den daglige undervisning og kender deres sag (som er det største del af problematikken), skal henvende sig til nogen, som dybest set ikke har indsigt i elevens sag eller undervisningsparathed. Vi kan også henvende os til den unges læge, men her melder lægerne hus forbi, da de jo ikke kender eleven, da han jo er tilflytter og de ikke kender noget til elevens skolegang. Meget forståeligt. Ydremere er det mig uforståeligt hvorfor den lokale skoleleder skal have et beslutningskompetence som jeg, som privatansat, ikke har. Jeg oplever det som mistillid.

Jeg oplever at alle instanser peger på hinanden, hver gang man forsøger at finde en løsning, som kan hjælpe eleven. Den lokale skoleleder peger på tilsynet. Tilsynet peger på hjemkommunen eller undervisningsministeriet og undervisningsministeriet holder sig til manualen eller henviser til undervisningsministeren. Der, synes jeg, er tendens til at alle har mere travlt med at sende ansvaret videre end at passe sit egentlige arbejde og tage hånd om eleven. Jeg har en oplevelse af, at alle er skrækslagne for den næste instans og med alle midler ønsker at holde sin ryg fri, frem for at medvirke til løsninger, som er gavnlige for eleven. Jeg er virkelig ked af, hvis det er den måde systemet skal virke på. For det første får eleverne ikke den hjælp de har brug for og for det andet er det demotiverende for de fagpersoner, som står med opgaven. Jeg savner tillid og tro på, at vi der er tæt på eleven, i samarbejde med forældre eller hjemkommunen, kan træffe de valg som er nødvendige, for at eleven, i sin uddannelse, kommer længst muligt. Hvis vi som interne skoleledere ikke skønnes i stand til det, bør vi vel heller ikke stå med ansvaret for undervisningen og dermed bør skolen vel lukkes?

Der er brug for at man gentænker specialområdet. Meget er gjort med gode intentioner, men jeg mener ganske enkelt, at de fagpersoner som har til opgave at klæde Jer på, uvist af hvilken grund, ikke har givet jer de oplysninger og den viden på området, som er nødvendig, for at kunne hjælpe de svageste elever. Jeg er rystet over at udtalelser og anbefalinger fra fagpersoner, som i mange tilfælde ikke har haft undervisningskontakt eller elevkontakt i dagligdagen i mange år, har så megen vægt på beslutningerne på området. De som i dag bliver anbragt er så menneskeligt ødelagte at det slet ikke tåler sammenligning med de som havde det svært i skolegården for 20 år siden.

Jeg har tidligere skrevet til alle ordførere på skoleområdet og fik her ingen respons. Så prøvede jeg socialområdet, men heller ikke her gav det nogen respons. Ikke et besøg, ikke et svar, ikke en bemærkning om at de havde modtaget et brev. Intet!!! Jeg er bekendt med at specialområdet, området for anbringelser og socialområdet i det hele taget, er øretævernes holdeplads. Men det ville klæde os alle sammen, hvis vi ville tage området seriøst. Det er et dyrt område, som med ganske få forandringer, ville kunne gøres både billigere og bedre (og som sikkert ville gøre mange i flere instanser glade for at slippe for det administrative bøvl). Vigtigst ville vi kunne opnå meget højere grad af elever, som kommer videre på en uddannelse eller i arbejde. Vi behøver jo ikke alle have en mellemlang uddannelse for at være en del af samfundet.

Med ønske om at du og gerne dine kolleger fra de øvrige partier, kunne finde tid til et besøg, hvor vi kunne drøfte de problematikker, som de unge står med, vil jeg inviterer dig til Storskoven og den interne skole. Jeg ved, at I er hårdt hængt op og modtager sikkert mange henvendelser, men jeg lover, at det vil være tiden og besværet værd. Der vil ikke være journalister tilstede, med mindre du har et stort ønske om det. Der er tale om en god gammeldaws snak. Jeg, mine kolleger og den øvrige ledelse står også til rådighed om aftenen, hvis det kan passe ind i programmet. Brevet til alle partiers Børne- og undervisningsområdet.

Med venlig hilsen og ønske om hjælp til vores drenge og piger.

Søren Jochumsen
Skoleleder på Storskoven Interne Skoler og PAS-konsulent

Storskovvej 17, 5690 Tommerup.
Tlf. 52 13 31 34